

Інід Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро
тікають разом

ХАРКІВ
«ФІЛІО»
2021

Розділ 1

ЛІТНІ КАНІКУЛИ

— **Д**жорджо люба, заспокойся й займися чимось, — попросила мати. — Я намагаюся відпочити, а ти увесь час тиняєшся з Тімоті туди-сюди.

— Вибач, мамо, — сказала Джорджина, беручи пса зашийник. — Але мені без друзів самотно. Скоріше б настало завтра! Я їх уже цілих три тижні не бачила.

Джорджина вчилася у школі-інтернаті зі своєю кузиною Енн, а на канікулах вона, Енн та ще двійко братів Енн — Джуліан і Дік — збиралися разом і весело бавили час. Тепер були літні канікули, й три тижні з них уже минули. Енн, Дік і Джуліан кудись поїхали з батьками, а батьки Джорджини побажали, щоб їхня дівчинка побула з ними, й тому вона залишилася вдома.

І ось, нарешті, завтра її друзі мають приїхати, щоб провести залишок літніх канікул з нею в Кирін-котеджі, старій родинній садибі.

— Гарно буде, коли вони приїдуть сюди! — сказала Джорджа (так її зазвичай називали) своєму собаці Тімоті. — Дуже гарно. Ти згоден, Тіммі?

— Гав, — відповів Тіммі й лизнув руку Джорджі.

Джорджа, як завжди, була одягнена по-хлоп'ячому: у джинси й светр. Вона завжди хотіла бути хлопцем і не відгукувалася, коли її називали Джорджиною. Тому всі її звали Джорджею. Перші тижні літніх канікул вона постійно журилася, що поряд немає друзів.

— Раніше я вважала, що люблю бути сама, — сказала вона Тімоті, який, здавалося, завжди розумів кожне її слово. — Але тепер я знаю, що це глупство. Набагато приємніше бути з друзями, ділитися з ними й товаришувати.

Тімоті схвально постукав хвостом по землі. Він теж полюбляв товариство інших дітей. І також скупив за Джуліаном, Енн і Діком.

Джорджа повела Тімоті на пляж. Вона прикрила рукою очі від сонця й подивилася на вхід у затоку. Посеред затоки, ніби на сторожі, виднівся скелястий острівець, на якому височіли руїни старого замку.

— Скоро ми знову відвідаємо тебе, острове Кирін, — з ніжністю сказала Джорджа. — Цього літа я ще не плавала до тебе, бо човен мій ремонтують, але незабаром його полагодять, і я попливу до тебе. І знов обнишпорю уздовж і впоперек старий замок. Тіме, ти пам'ятаєш наші пригоди на острові Кирін минулого літа?

Авжеж він чудово пам'ятав, бо й сам брав участь у бентежних пригодах. Він з усіма спускався до підземелля замку, допомагав знайти скарб і задоволення отримав не менше за чотирьох любих друзів. Тімоті тихенько гавкнув.

— Пам'ятаєш, Тіме? — сказала Джорджа й поплескала його по спині. — Правда ж, гарно було б знову

туди попливти? Знову потрапити у підземелля. А пригадуєш, як Дік спустився в глибокий колодезь, щоб урятувати нас?

Приємно було згадувати торішні приклучки. І тим сильніше бажала Джорджа, щоб настало завтра, коли прийдуть троє її друзів.

«Як би я хотіла, щоб мама дозволила нам пожити на острові хоч тиждень, — думала Джорджа. — Ми отримали б величезне задоволення! Пожити на моєму власному острові!»

Це був власний острів Джорджі. Тобто він належав її матері, але два чи три роки тому мати сказала, що могла б віддати його Джорджі, й Джорджа тепер вважала його своєю власністю. Й усі тамтешні кролики належали їй, усі дикі птахи та інші створіння.

«Коли друзі прийдуть, я запропоную вирушити туди на тиждень, — схвильовано думала дівчинка. — Візьмемо з собою їжу та потрібну всячину й поживемо там самі. Почуватимемося, як Робінзон Крузо».

Наступного дня Джорджа сама вирушила бідаркою, запряженою поні, зустрічати друзів. Мати теж хотіла їхати, але потім сказала, що трохи нездужає. Джорджа навіть за неї стривожилася. Надто часто останнім часом мама посилалася на нездужання. Можливо, це через літню спеку. І справді спека була нестерпна. День у день — блакитне небо й сліпуче сонце. Джорджа сильно засмагла, стала темно-брунатною, і на смаглявому обличчі яскраво виділялися блакитні очі. Волосся вона обстригла ще коротше, ніж зазвичай, і тепер справді було важко впізнати, хлопець це чи дівчинка.

На станцію прибув потяг. З вікна вагона радісно махали три руки, і Джорджа в захваті закричала:

— Джуліане! Діку! Енн! Нарешті ви приїхали!

Троє дітей вискочили з вагона. Джуліан гукнув носильника.

— Наші речі у багажному вагоні. Привіт, Джорджо! Як ся маєш? Йой, як ти виросла!

Усі дітлахи підросли. Тепер вони були на рік старші й вищі, ніж тоді, коли відбувалися захопливі події на острові Кирін. Навіть Енн, наймолодша з дітей, не виглядала таким уже малятком. Вона кинулася на шию Джорджі, мало не збивши її з ніг, а потім вклякла біля Тімоті, який ошалів від радості зустрічі з трьома друзями.

Здійнявся неймовірний галас. Усі навперебій викрикували кожен свої новини, а Тімоті без угаву гавкав.

— Нам здавалося, що потяг ніколи не доїде!

— Тімоті, любий, ти зовсім не змінився!

— Гав, гав, гав!

— Матуся дуже жалкує, що не змогла зустріти вас.

— Джорджо, як ти засмагла! Тепер ми повеселимося!

— Гав, гав!

— Цить, Тімоті, милий, заспокойся — ти вже розірвав мені краватку навпіл. Любий друже, як приємно знову тебе бачити!

— Гав!

Носильник підвіз їхній багаж, і його швидко переклали в бідарку. Джорджа вйокнула, й поні, який терпляче чекав веселу компанію, рушив чвалом. П'ятеро друзів у бідарці перекрикували одне одного. Але горував над усіма потужний гавкіт Тіма.

— Сподіваюся, твоя матінка не захворіла? — спитав Джуліан, якому подобалася тітка Фенні. Вона була привітна й добра і любила, коли діти збиралися в її будинку.

— Гадаю, вона трохи заслабла через спеку, — враз посерйознішала Джорджа.

— А як ся має дядько Квентін? — поцікавилася Енн. — З ним усе гаразд?

Батька Джорджі троє її друзів недолюбляли через його вибухову вдачу, і хоча він завжди вітав у себе трьох кузенів, діти його не обходили. Тому вони ніяковіли в його присутності й раділи, коли його не було вдома.

— З татом усе гаразд, — бадьоро відповіла Джорджа. — Він тільки через маму тривожиться. Коли вона здорова і весела, він наче її не помічає, але коли їй зле, він страшенно хвилюється. Тож будьте з ним обережні. Ви знаєте, який він, коли щось його турбує.

Авжеж, діти це знали. Якщо щось не так, дядькові Квентіну краще не потрапляти на очі. Але навіть думка про запального дядька не могла затьмарити їхню радість. У них канікули, вони їдуть до Кирін-котеджу, вони біля моря, з ними любий друзяка Тімоті, на них чекає сила-силенна розваг.

— Джорджо, а ми попливемо на острів Кирін? — запитала Енн. — Давай попливемо! Ми ж там не були з минулого літа. Під час зимових і великодніх канікул була кепська погода. А тепер вона пречудова.

— Звичайно, попливемо! — жваво відповіла Джорджа, її блакитні очі сяяли. — А знаєте, що я придумала? Що буде чудово попливти на острів і пожити там цілий

тиждень самим! Ми стали старшими, і я впевнена, що мама дозволить.

— Попливти на твій острів і пробути там цілий тиждень! — вигукнула Енн. — О! Аж віри не йметься, що це можливо.

— Це *наш* острів, — швидко виправила її Джорджа. — Хіба ви не пам'ятаєте? Я ж обіцяла розділити його між нами чотирма! Я ж говорила серйозно. Він — *наш*, а не мій.

— А Тіммі? — запитала Енн. — Хіба він не заслужив на власну частку? Можна поділити острів на п'ять частин, щоб одна була для нього?

— Він може бути співвласником моєї частки, — зауважила Джорджа. Вона зупинила поні, й четверо друзів та пес задивились удалину на прозору блакить затоки. — Онде острів Кирін, — махнула рукою Джорджа. — Наш любий острівець. Я згоряю від бажання попливти туди. Я досі не могла цього зробити, бо мій човен лагодили.

— Тепер ми можемо рушати туди всі разом, — сказав Дік. — Цікаво, кролики там ще такі ж ручні?

— Гав! — одразу відгукнувся Тімоті. Варто було йому почути слово «кролики», як він збудився.

— Тіме, марно ти розмріявся про кроликів на Киріні, — зауважила Джорджа. — Я не дозволяю тобі за ними ганятися.

Хвіст Тіма враз опустився, і він журно поглянув на Джорджу. Це було єдине питання, в якому у нього з Джорджею не було згоди. Тім був переконаний, що кролики існують для того, щоб він їх полював, а Джорджа так само була переконана у протилежному.

Зміст

<i>Розділ 1. Літні канікули</i>	3
<i>Розділ 2. Сімейство Стиків</i>	11
<i>Розділ 3. Підступний удар</i>	19
<i>Розділ 4. Дрібні неприємності</i>	27
<i>Розділ 5. Посеред ночі</i>	35
<i>Розділ 6. Джуліан перемагає Стиків</i>	43
<i>Розділ 7. Приємніші новини</i>	51
<i>Розділ 8. План Джорджі</i>	58
<i>Розділ 9. Тривожна ніч</i>	66
<i>Розділ 10. Знову на острові Кирін!</i>	75
<i>Розділ 11. На розтрощеному кораблі</i>	82
<i>Розділ 12. Печера в скелі</i>	89
<i>Розділ 13. День на острові</i>	95
<i>Розділ 14. Занепокоєння серед ночі</i>	103
<i>Розділ 15. Хто на острові?</i>	111
<i>Розділ 16. Стики не на жарт перелякалися</i>	117
<i>Розділ 17. Шок для Едгара</i>	124
<i>Розділ 18. Несподіваний бранець</i>	131
<i>Розділ 19. Крик посеред ночі</i>	139
<i>Розділ 20. Звільнення — і новий бранець!</i>	146
<i>Розділ 21. У відділку поліції</i>	154
<i>Розділ 22. Повернення на острів Кирін!</i>	163